

Szerkesztési iroda:

Főiac, Csulak-féle ház,
 havá a lap szellemi részét
 illető közlemények
 küldendők.

Kiadó hivatal:

Polák Mór könyvnyomdaja,
 havá a hirdetések és
 előzetési pénzek
 bementesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.

A háromszéki „Házipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkéntes tűzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap heten-
 kint kétszer:
 csütörtökön és vasárnap.

Előfizetési feltételek:

Helyben házhoz hordva, vagy
 vidékre postán küldve
 Egész évre . . . 6 ft — kr.
 Fél évre . . . 3 ft — kr.
 Negyedévre . . . 1 ft 50 kr.
 Hirdetmények díja:
 3 hasábos petit-sorért, vagy
 annak helyéért 6 kr.
 Bélyegdíj külön 30 kr.
 Nyilvánt. sora 15 kr.

A rendszeres tűzoltás.

Alig van nap, melyen a lapok egy-egy községből tűzvész esetről ne értesítenének bennünket. A dühöngő elem gyakran egész falvakat, utcákat hamvaszt el s juttat egész családokat koldusbotra. Az éhezők csoportja szaporítja a társadalom nyomorultjainak számát; a hájléktalanok nyomora egy kran szivrepesztő látványt nyújt.

És ilyenkor rendesen felhívásokat intézünk a nagy közönséghez; számon kérjük az emberek humánus érzeit és apellálunk a könyörtelenségre. A könyöradományok azonban csak tengerben elenyésző cseppek. A nagy közönség ha együtt érez is az inség-sújtotta szerencsétlenekkel, végre is nem bírja ki a gyakori adakozásokat s részvéte külső kifejezését szülkebb hatások közé szorítja.

Mi tudjuk ezeket nagyon jól. Egy-egy nagyobb tűzvész hírére imádkozunk a gondviseléshez, hogy fordítsa el tőlünk a veszedelmet s azután szépen összedugjuk kezeinket, várva a gondviselés ingyen kegyelmét.

Megyek számára lapunk nem régi száma közölte volt a tűzoltási rendszabályokat, melyek még az 1873-ik év január elejétől életbe léptek. Ott a rendszeres tűzoltásról nincs ugyan említés, de körül vannak írva a teendőik oly részletesen, hogy azok pontos megtartása mellett a dühöngő elem nagyobb pusztításainak útját lehet állani. A községnek büntetés terhe alatt kötelezettek fecskendővel, vashorgokkal stb. ellátni magukat, kötelesek a járási tiszt ellenőrzése alatt 100 kéményenként kissé rendszeresebben megalakulni, a tűzoltásra azonban megjelenni stb. stb.

Megszabályozza a rendelet a különféle — tűzeseteknek inkább kitért épületek felépítése körül teendő eljárásokat. Hogy azok tűzmenes falakkal, kéményekkel stb. láttassanak el.

TARCA.

A véres kalap.

— A törvényszék köréből —

Németország egyik vidéki városában pár évvel ezelőtt izgalmas jelenet folyt le. A lapok kissé elhanyagolták az ügyet s keveset szólnak róla.

Brenner Adolf jó hírű kereskedő szorgalma és ügyessége folytán tetemes vagyona tett szert. — Neje, kinek szépsége messze vidéken ismeretes volt, a hűség és szeretet példányképe gyanánt tűndött s mindenben hűségese szövetségese volt férjének. Ő segített neki a nagyobb külföldi városok kereskedőivel való összeköttetést fenntartani; ügyiratait, leveleit a legnagyobb pontossággal rendezte; a terjedelmes üzlet minden ágait legapróbb részletig ismerte s nem volt egyetlen üzleti kérdés, melyhez a legtisztább tájékozottsággal hozzá oem szolgált volna.

Egy szép augusztusi estén együtt volt a férj nejével egy szőlőhegyi villájukban. A folyondárokkal sűrűn befuttatott kerti lakkal szemben pompás kert terült el. A kert közepén egy gondosan ápoltpázsztos téren illatos hársfák között szép márványasztal állott. Az asztalon, mely finom damaszktörítőn gazdag ezüst edényekkel volt terhelve, egy erna lámpa bocsátá élénk világát. Férj és nő egymás mellett ültek. Beszélgetésük tárgyát ismét üzleti ügyek képezték s a nő magára vállalt utolag valami nehéz feladatot a hamburgi árucikk ki-cserélésénél.

Kevés idő múlva megszólalt a csemettyű s egy csinosan öltözött ifjú felhozta a gazdag vacsorát. Brenner ur jó étvágygal evett s a rajnamel-leki bor nagyon jól ízlett neki.

Mikor egy pohárkát ismét megtöltött s szájához emelte, egy erős lövés dördült el s abban a pillanatban szíven találva holtan esett a férj az asztalra.

És mit tapasztalunk?

A legtöbb nem szándékos tüzeset éppen ezen elővigyázati rendszabályok elhanyagolásából eredt. A községek előjárói nem tekintik mindenkor a közbiztonság érdekeit, hanem mellesleg, apróbb érdekekből, mindenesetre eléggé meg nem róható elnézésekből oly veszélynek teszik ki községüket, mely eredményében tizedekre visszalökheti egy életrevaló község minden jóindulatú s nagy buzgósságu intézkedéseit.

Láttunk magunk is községeket, hol kivált a mostani forró napok alatt az udvarokról a készletekben tartatni szokott kád vagy cseber viz is merőben hiányzott.

Ezek s ezekhez hasonló bünső hanyagságok ugyan — hálá a jóérzésű előjárók többségének — nincsenek napi renden. De igen is van napi renden egy oly megbocsáthatatlan dolog, melynek nevet adni sem merünk.

Ez a tűzoltás körül tapasztalt r e s z v é t e l e n s é g.

Nem tudjuk elgondolni, alapját nem bírnak ezen sajnos körülménynek indító okára eljutni, de hogy a részvétlenség az egyes tüzeseteknél csakugyan megdöbbentő: ez tény.

Talán leghelyesebb lesz, ha annak okát firkészendő, a rendszeretlenségben keressük.

A tűzoltás nincs rendszeresítve.

Elrendelik bár a törvények a rendes tűzoltói testületek megalakulását, de kevés községnek jut eszébe azt keresszül is vinni Városunkon kívül, ha jól tudjuk, Kézdi-Vásárhely, Zágón Baróth bírólyennel, míg ellenben Ilyefalva, Bereck, Csernátón, Dálnok, stb. nagyobb és kisebb községek még a tűzoltás rendszeresítésére nézve semmit sem tettek.

Pedig ha valahol szükséges egy jól szervezett, kellő készülékkel ellátott s pontosan begyakorolt testület: éppen a tűzvész esete az, mely azt leginkább igényli. Az ijedség okozta zavarban kevés embernek jut osztályrészül a

tiszta önrendelkezés. Nem csodálkozhatunk, ha népünk nagy része a félelem miatt tétlen szemlélője a tüznek.

Lenni kell tehát egy testületnek, mely kötelességénél fogva első és utolsó legyen a tűzvész helyén s melynek működése jól szervezett s erős alapokra fektetett szabályokon alapuljon. Ilyen a tűzoltó-testület.

Még a legkisebb község is alakíthat kebeléből egyet s nem kénytelen az alispánság, szolgabírák megróvásait szégyenkedve hallgatni.

Részünkről nem tudjuk eléggé ajánlani községeink figyelmébe a rendszeresített tűzoltást.

Tegyük meg, Szomoruaak a tapasztalók, melyek bennünket ezek megírására kényszerítének. De tegyük meg addig, míg önhibájuk áldozatai nem lesznek. B.

* Az új bankjegyek. A kiegyezés teljes befejezésének közeledtével napirendre került a felállítandó osztrák-magyar bank jegyei kiállításának kérdése is, mely iránt az illetékes tényezők már legközelebb határozatot fognak hozni. Nehézségek és alkudozások nélkül természetesen a kérdés sem hozható tisztába. Ezuttal a „cimer-kérdés” képezi a nehézséget. Magyar részről azt kívánják, hogy a új bankjegyeken a kétféjű sas mellett Magyarország címere foglaljon helyet. E koncessió-ra, mely a közös banknak a dualisztikus szervezett lát-szatát kölcsönözhetné, az osztrákok ez idő szerint egyáltalán nem hajlandók. A vitás kérdés gordiuszi csomóját, hír szerint, aként szándékoznak kettő vágni, hogy egyszerűen elhagyják mind a magyar mind az osztrák címet az új bankjegyekről, s azokat minden címer nélkül, pusztán apró vignettekkel felcícomázva, fogják világgá bocsátani.

* Fegyver-elkobzás. A csapi vasúti állomáson — mint a „Közl.”-nek írják — több láda fegyvert foglaltak le. A név, melyre a fegyverszállítmány címze volt, ismeretlen azon a vidéken. Tudósító főlemlíti azon versiót, hogy a fegyverek feladói közel állhatnak az orosz kormányhoz.

* A berlini birodalmi gyűlésbe a socialista

tenni nála kevés időbe került. Egy izben edeskes szavaival, hízlelő csábjaival sikerült neki Lizettet, a szobaleányt a maga részére hódítani. A csinos fiatal bíró látogatásait rendszeren akkor tette, mikor az urnó távol volt. A szerelmi édes ömlengések között azonban nem téveszté célját percig sem szem elől. Tudakozódott a nő létele, magánviszonyai felől s bár Lizette igen őszinte volt hozzá, még sem jöhetett semmi rendkívüli dolog nyomára, a mi gyanúját csak legkevésbé is igazolhatta volna. Annyit tudott csupán, hogy az urnó a hét-rek bizonyos napjain igen derült kedélyben van s midőn a bíró pontosban kezdett vizsgálódni, rájött, hogy a vidám hangulatot mindig a hamburgi levelek okozzák.

Egy izben éppen a vasúti állomásnál volt a bíró, midőn az érkező vonatról egy szép arcú, finomul öltözött ifjú szállt ki a kocsiából, hajdonfóvel kezében kisbőröndöt tartva. Az ifjú mosolygott s utatársának magyaránát nevetve, hogy kalapját az utolsó állomáson kikapta a szél fejeéről s most így lesz kénytelen az omnibusba ülni, melylyel a városba akart eljutni.

Az omnibusba a bíró is beszállt s maga is jót nevetett a kalaptalan fiatal emberen.

Ez a Brenner né kereskedése előtt leszállott. Az urnó künn állott az ajtóban s mikor az érkezőt megpillantá, arcát élénk pir futá el. Kezét barátságosan nyújtá az ifjunak s üdvözlésében a bensőség hangja szólt meg.

A bíró észrevehette ezt.

Délután egy kávéházban pillantá meg az ifjút, fején egy csinos barna kalappal, melyet, midőn a bíró hozzá közeledett, óvatosan maga elé helyezte az asztalra.

— Nos uram! — kezdé a bíró — nem vesztett a cserével; úgy látszik, csinos kalapot vásárolt.

Aztán kezébe vette, közönyösen nézgetve a barna kalapot.

Az ifjú a mennyire lehetett, meggátolni igyekezett a bíró ezen szándékában s utána nyúlt kalapjának.

